

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

II. ÚS 275/2023-36

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Ľuboša Szigetiho (sudca spravodajca) a sudcov Jany Laššákovej a Petra Molnára v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky [REDACTED] [REDACTED], [REDACTED], zastúpenej advokátkou JUDr. Emíliou Korčekovou, Malacká cesta 2B, Pezinok, proti postupu Okresného súdu Bratislava I (teraz Mestský súd Bratislava IV) v konaní vedenom pod sp. zn. 14C/38/2011 a postupu Krajského súdu v Bratislave v konaniach vedených pod sp. zn. 14Co/135/2016 a sp. zn. 6Co/25/2022 takto

r o z h o d o l :

1. Postupom Krajského súdu v Bratislave v konaniach vedených pod sp. zn. 14Co/135/2016 a sp. zn. 6Co/25/2022 **bolo porušené** základné právo sťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, podľa čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd a právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.
2. Sťažovateľke **p r i z n á v a** finančné zadosťučinenie v sume **3 000 eur**, ktoré jej **j e** Krajský súd v Bratislave **p o v i n n ý** zaplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.
3. Sťažovateľke **p r i z n á v a** náhradu trov právneho zastúpenia v sume **438,38 eur**, ktorú **j e** Krajský súd v Bratislave **p o v i n n ý** zaplatiť právnej zástupkyňi sťažovateľky do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.
4. Vo zvyšnej časti ústavnej sťažnosti **n e v y h o v u j e**.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť a napadnuté konanie

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 20. februára 2023 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“), ako aj práva na prejednanie záležitosti v primeranej

lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom všeobecných súdov v konaniach označených v záhlaví tohto uznesenia. Sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd prikázal okresnému súdu a krajskému súdu konať v napadnutých konaniach bez zbytočných prietahov, priznal jej finančné zadosťučinenie v sume 5 000 eur vo vzťahu k okresnému súdu a v sume 7 000 eur vo vzťahu ku krajskému súdu a trovy konania pred ústavným súdom.

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľka je od 9. marca 2011 účastníčkou napadnutého konania (v pozícii žalobkyne) vedeného okresným súdom pod sp. zn. 14C/38/2011 o náhradu škody a nemajetkovej ujmy spôsobenej nesprávnym úradným postupom Okresného riaditeľstva Policajného zboru Bratislava V v konaní ČVS: ORP-214/2-OVK-B5-2004, v ktorom mala sťažovateľka postavenie oznamovateľky trestného činu a poškodenej.

3. Okresný súd rozsudkom sp. zn. 14C/38/2011 zo 16. decembra 2015 zamietol žalobu sťažovateľky. Sťažovateľka podala 28. januára 2016 odvolanie proti tomuto rozsudku. Krajský súd v napadnutom konaní vedenom (od 7. apríla 2016, pozn.) pod sp. zn. 14Co/135/2016 rozsudkom z 24. júla 2018 potvrdil odvolaním napadnutý rozsudok okresného súdu zo 16. decembra 2015.

4. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) v dovolacom konaní uznesením sp. zn. 8Cdo/64/2020 z 27. októbra 2021 zrušil rozsudok krajského súdu sp. zn. 14Co/135/2016 z 24. júla 2018 a vec mu vrátil na ďalšie konanie, pretože krajský súd neupovedomil sťažovateľku o mieste a čase verejného vyhlásenia rozsudku elektronickými prostriedkami na sťažovateľkou oznámenej elektronickej adrese napriek tomu, že o to riadne požiadala. Ďalšou zistenou vadou konania na súde prvej inštancie bolo právne neúčinné doručovanie dvoch vyjadrení žalovanej k žalobe v čase výkonu väzby konateľa sťažovateľky, čo vyhodnotil najvyšší súd ako porušenie kontradiktórnosti konania v intenciách § 420 písm. f) Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“). Ďalšími dovolacími námietkami sa už najvyšší súd nezaoberal. Súdny spis s uznesením dovolacieho súdu bol vrátený okresnému súdu na jeho doručenie 29. novembra 2021.

5. Krajský súd po vrátení veci o odvolaní sťažovateľky opätovne koná od 21. februára 2022 pod sp. zn. 6Co/25/2022 a 30. januára 2023 doručil sťažovateľke vyjadrenia žalovanej k žalobe podľa pokynu najvyššieho súdu. Predsedníčka vo veci konajúceho senátu krajského súdu je dcérou členky dovolacieho senátu najvyššieho súdu, preto sťažovateľka podala 30. januára 2023 námietku zaujatosti, o ktorej rozhodol predseda krajského súdu uznesením sp. zn. 6Co/25/2022 z 2. marca 2023 tak, že sudkyňa Mgr. Jana Janics Bajánková je vylúčená z napadnutého konania a rozhodovania v tejto veci a prikázal pridelenie nového člena senátu prostredníctvom technických a programových prostriedkov.

6. Sťažovateľka namieta trvanie súdneho konania ako celku. Odvolacie konanie trvá od 7. apríla 2016 (takmer 7 rokov) a celkovo súdne konanie vrátane konania na súde prvej inštancie trvá 11 rokov a 11 mesiacov. Sťažovateľka v ústavnej sťažnosti namieta, že ide o konanie, ktoré má pre ňu mimoriadny význam, pretože jeho predmetom je náhrada škody, a zároveň zastáva názor, že v konaní krajského súdu ide o marenie spravodlivosti, zneužitie právomoci verejného činiteľa, korupcie, porušovanie sudcovskej etiky a dôstojnosti súdneho konania, pretože postup vo veci konajúcich súdov považuje za vedomé porušovanie právnych predpisov. Sťažovateľka sa cíti byť obeťou porušenia svojich označených základných práv a pociťuje stav právnej neistoty o výsledok napadnutého kompenzačného konania. Celkovú dĺžku konania (takmer 12 rokov) považuje

za extrémnu a ústavne neakceptovateľnú. Poskytnutú ochranu v tejto skutkovo a právne nenáročnej veci považuje sťažovateľka za neúčinnú a podľa svojho tvrdenia k predĺženiu napadnutého konania svojím správaním neprispela. Sťažovateľka poukázala aj na to, že dĺžka trvania kompenzačných konaní je Európskym súdom pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) posudzovaná prísnejšie a s poukazom na ustálenú judikatúru ESLP si uplatnila finančné zadosťučinenie v sume 1 000 až 1 500 eur za rok trvania konania, teda v súhrne v sume 5 000 eur za konanie na súde prvej inštancie a v sume 7 000 eur za konanie na krajskom súde.

7. Ústavný súd z evidencie vlastnej rozhodovacej činnosti zistil, že nálezom č. k. III. ÚS 525/2015-33 z 30. marca 2016 nevyhovel predchádzajúcej ústavnej sťažnosti sťažovateľky, ktorou namietala porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie svojej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v totožnom konaní vedenom pod sp. zn. 14 C 38/2011, pretože dospel k záveru, že v skúmanom období postup okresného súdu v konaní neporušil označené základné práva sťažovateľky. Tento nález nadobudol právoplatnosť 23. mája 2016.

8. Ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľky predbežne prerokoval a uznesením sp. zn. II. ÚS 275/2023 z 24. mája 2023 ju prijal na ďalšie konanie v celom rozsahu.

II.

Vyjadrenie všeobecných súdov a replika sťažovateľky

II.1. Vyjadrenie krajského súdu a Mestského súdu Bratislava IV:

9. Predseda krajského súdu listom sp. zn. 1SprV 297/23 z 8. júna 2023 uviedol, že sťažnosť po vecnej stránke vo vzťahu k odvolaciemu súdu nepovažuje za dôvodnú s poukazom na to, že vec bola krajským súdom opätovne rozhodnutá 5. apríla 2023 a je právoplatne skončená. Právna neistota sťažovateľky preto nepretrváva. Zároveň pripojil stanovisko zákonnej sudkyne, z ktorého vyplýva, že vec napadla odvolaciemu súdu prvýkrát 7. apríla 2016 a rozhodnutá bola 24. júla 2018. Po rozhodnutí dovolacieho súdu (27. októbra 2021) bol spis predložený krajskému súdu 21. februára 2022. Predsedníčka senátu 23. februára 2022 oznámila predsedovi krajského súdu skutočnosti, pre ktoré je vylúčená z konania, o čom bolo rozhodnuté 2. marca 2022. Došlo k administratívne pochybeniu zo strany spisovej kancelárie, keď v prípise z januára 2023 adresovanom žalobkyni (sťažovateľke), ktorým jej odvolací súd v zmysle pokynu dovolacieho súdu doručoval vyjadrenia žalovanej k žalobe, bola nedopatrením označená ako predsedníčka senátu Mgr. Jana Janics Bajánková (ktorá v tom čase už bola takmer rok z prejednávania tejto veci vylúčená, teda nebola členkou odvolacieho senátu prejednávajúceho právnu vec sťažovateľky). Sťažovateľke bola táto skutočnosť oznámená predsedníčkou senátu 6Co JUDr. Zuzanou Kučerovou listom z 31. januára 2023. Námietky sťažovateľky o nezákonom zložení senátu a antidatovaní uznesenia predsedu súdu o vylúčení sudkyne Mgr. Jany Janics Bajánkovej sa nezakladajú na pravde. Vo veci bolo rozhodnuté 5. apríla 2023, opätovné konanie odvolacieho súdu trvalo 13 mesiacov, počas ktorých sa vykonávali procesné úkony v zmysle pokynu dovolacieho súdu. Predsedníčka senátu zastáva názor, že táto dĺžka konania nebola neprimeraná ani poznačená prietahmi. V závere predsedníčka senátu poukázala na množstvo pridelených vecí a nedostatočné personálne zloženie.

10. Mestský súd Bratislava IV (ďalej len „mestský súd“), na ktorý prešla právomoc konať vo veci sťažovateľky od 1. júna 2023 (vec je vedená pod sp. zn. B1-14C/38/2011), zaslal ústavnému súdu stanovisko k veci listom sp. zn. 1SpV/99/2023 z 5. júla 2023, v ktorom uviedol, že okresný súd v predmetnej veci konal plynule a bez zbytočných prietahov. Po podaní žaloby okresný súd vykonával procesné úkony, nariadil termíny pojednávania, na ktorých sa žalobkyňa (sťažovateľka) nezúčastňovala, nepreberala zásielky, ospravedlňovala sa, pričom súd z dôvodu jej neprítomnosti pojednávania odročoval. Dostavila sa až na pojednávanie 9. júna 2015, ďalšie pojednávanie 1. decembra 2015 bolo odročené na účely vyhlásenia rozsudku. Okresný súd rozsudkom č. k. 14C/38/2011-163 zo 16. decembra 2015 žalobu zamietol, krajský súd rozsudkom č. k. 14Co/135/2016-219 z 24. júla 2018 potvrdil rozsudok okresného súdu. Najvyšší súd uznesením sp. zn. 8Cdo/64/2020 z 27. októbra 2021 zrušil rozsudok krajského súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Následne krajský súd rozsudkom č. k. 6Co/25/2022-340 z 5. apríla 2023 napadnutý rozsudok potvrdil. Na celkovú dĺžku konania malo vplyv správanie sťažovateľky a tiež využívanie riadnych a mimoriadnych opravných prostriedkov. Okresný súd však vykonával úkony v primeranej lehote, preto ústavnú sťažnosť považuje za nedôvodnú.

II.2. Replika sťažovateľky:

11. Sťažovateľka sa vyjadrila k stanoviskám krajského súdu a mestského súdu e-mailom preposlaným právnu zástupkyňou sťažovateľky ústavnému súdu 25. júla 2023, v ktorom v podstatnom uviedla, že sa s uvedenými tvrdeniami všeobecných súdov nestotožňuje. Poukázala na procesné nedostatky konania, ktoré boli odstránené na pokyn dovolacieho súdu. Aj ostatný rozsudok krajského súdu považuje za nezákonný a nespravodlivý, mieni podať dovolanie a je aj naďalej presvedčená o nezákonnom zložení senátu krajského súdu. Odvolacie konanie na krajskom súde od 7. apríla 2016 v spojení s opätovným odvolacím konaním po uznesení najvyššieho súdu trvalo extrémne dlho – 7 rokov a 3 mesiace bez jej zavinenia. Sťažovateľka v závere podotkla, že z jej strany nejde o zneužitie práva.

12. Ústavný súd podľa § 58 ods. 3 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) vec prejednal a rozhodol bez nariadenia ústneho pojednávania, pretože na základe obsahu podaní a vyžiadaných spisov dospel k záveru, že od ústneho pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci.

III.

Posúdenie dôvodnosti ústavnej sťažnosti

13. Predmetom konania pred ústavným súdom je rozhodovanie o tom, či postupom okresného súdu a krajského súdu v napadnutom konaní došlo k porušeniu základného práva sťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 38 ods. 2 listiny a práva na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

III.A. K namietanému porušeniu označených práv postupom krajského súdu:

14. Ústavný súd pri rozhodovaní o sťažnostiach namietajúcich porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 38 ods. 2 listiny vychádza zo svojej ustálenej judikatúry, v súlade s ktorou „Účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov je odstránenie stavu

právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu. Samotným prerokovaním veci na súde sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstraňuje. K stavu právnej istoty dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iným zákonom predvídaným spôsobom, ktorý znamená nastolenie právnej istoty inak, ako právoplatným rozhodnutím súdu.“ (IV. ÚS 221/04).

15. Základnou povinnosťou súdu a sudcu je zabezpečiť taký procesný postup v súdnom konaní, ktorý čo najskôr odstráni stav právnej neistoty, kvôli ktorému sa účastník obrátil na súd so žiadosťou o jeho rozhodnutie. Táto povinnosť súdu a sudcu vyplýva z čl. 2 ods. 1 CSP, podľa ktorého súd postupuje tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá, predchádza zbytočným prietahom.

16. Pri posudzovaní otázky, či v súdnom konaní došlo k zbytočným prietahom v konaní, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, resp. čl. 38 ods. 2 listiny, ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou zohľadňuje tri základné kritériá, ktorými sú právna a faktická zložitosť veci, o ktorej súd rozhoduje (1), správanie účastníka súdneho konania (2) a postup samotného súdu (3). V súlade s judikatúrou ESLP ústavný súd v rámci prvého kritéria prihliada aj na predmet sporu (povahu veci) v posudzovanom konaní a jeho význam pre sťažovateľa. Podľa uvedených kritérií posudzoval ústavný súd aj sťažnosť sťažovateľky.

17. Pokiaľ ide o kritérium, ktorým je právna a faktická zložitosť veci, ústavný súd konštatuje, že konanie o náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom tvorí bežnú súčasť rozhodovacej činnosti všeobecných súdov s ustálenou judikatúrou. Z hľadiska predmetu konania a jeho významu pre sťažovateľku ústavný súd konštatuje, že ide o konanie, ktoré si v zmysle judikatúry ESLP vyžaduje vyššiu prioritu.

18. Správanie sťažovateľa ako účastníka konania je druhým kritériom, ktoré sa uplatňuje pri rozhodovaní o tom, či v konaní pred súdom došlo k zbytočným prietahom, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy. Ústavný súd v napadnutých odvolacích konaniach nezistil také správanie sťažovateľky, ktoré by významnejšie prispelo k ich predĺženiu.

19. Napokon sa ústavný súd zaoberal hodnotením postupu všeobecného súdu v namietanom konaní, pričom vychádzal zo svojej ustálenej judikatúry, v zmysle ktorej zbytočné prietahy v konaní môžu byť zapríčinené nielen samotnou nečinnosťou všeobecného súdu, ale aj jeho neefektívnou činnosťou, teda takým konaním, ktoré nevedie efektívne k odstráneniu právnej neistoty sťažovateľa (II. ÚS 32/03, IV. ÚS 267/04, IV. ÚS 182/08).

20. Z popísaného priebehu súdneho konania vedeného krajským súdom vyplýva, že začalo 7. apríla 2016 a rozhodnuté bolo po prvýkrát 24. júla 2018. Dovolacím súdom však bol prvý rozsudok zrušený z procesných dôvodov bez zaoberania sa ďalšími vecnými námietkami sťažovateľky, a to pre porušenie zásady kontradiktórnosti (neúčinné doručovanie vyjadrení v čase výkonu väzby konateľ a neoznámenie vyhlásenia rozsudku na požadovanú elektronickú adresu sťažovateľky). Uvedené nedostatky svedčia o nesústreďenej činnosti krajského súdu, ktorá viedla k zbytočnému predĺženiu konania, pretože vyvolala potrebu dovolacieho konania a následného opätovného odvolacieho konania v trvaní od 21. februára 2022 do 5. apríla 2023. V tomto období krajský súd síce postupoval efektívne, vykonal procesné úkony nariadené dovolacím súdom a opätovne

rozhodol v primeranej lehote, to už ale nemohlo ovplyvniť celkovú neprimeranú dĺžku konania o odvolaní sťažovateľky.

21. Neprimerané množstvo spisov, v ktorých všeobecný súd koná, či nedostatočné materiálne a personálne vybavenie všeobecného súdu nie sú spôsobilé zbaviť všeobecný súd zodpovednosti za porušenie práva sťažovateľky na prejednanie veci v primeranej lehote.

22. Ústavný súd, vychádzajúc z uvedeného, s prihliadnutím na celkovú dĺžku odvolacieho konania a zistenú neefektívnu činnosť krajského súdu dospel k záveru, že v napadnutom konaní došlo k zbytočným priet'ahom. Na tomto základe ústavný súd rozhodol, že postupom krajského súdu v napadnutom konaní bolo porušené základné právo sťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, podľa čl. 38 ods. 2 listiny a jej právo na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (bod 1 výroku tohto nálezu).

23. Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah. Ak porušenie práv alebo slobôd podľa odseku 1 vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal.

24. Keďže napadnuté konanie bolo v čase rozhodovania ústavného súdu už právoplatne skončené, ústavný súd v súlade s čl. 127 ods. 2 ústavy návrhu na vyslovenie príkazu konať v napadnutom odvolacom konaní bez zbytočných priet'ahov nevyhovel (bod 4 nálezu).

III.B. K namietanému porušeniu označených práv postupom okresného súdu (teraz mestský súd):

25. Sťažovateľka namietala aj porušenie označených práv postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 14C/38/2011. Totožné práva označila sťažovateľka za porušené už vo svojej predošlej ústavnej sťažnosti, o ktorej rozhodol ústavný súd nálezom č. k. III. ÚS 525/2015-33 z 30. marca 2016. V predchádzajúcom konaní bolo predmetom prieskumu ústavného súdu konanie pred okresným súdom. Po meritórnom preskúmaní tejto časti konania a po zhodnotení príspevku sťažovateľky k predĺženiu konania z dôvodov, ktoré nemožno pričítať okresnému súdu, nevyhovel ústavnej sťažnosti, pretože dospel k záveru, že v skúmanom období postup okresného súdu v konaní neporušil označené základné práva sťažovateľky. Tento nález nadobudol právoplatnosť 23. mája 2016.

26. Táto časť konania od podania žaloby (február 2011) do právoplatnosti nálezu (23. mája 2016) preto nemohla byť predmetom súdneho prieskumu v konaní o terajšej ústavnej sťažnosti sťažovateľky z dôvodu prekážky právoplatne rozhodnutej veci, a preto v tejto časti ústavný súd návrhu nevyhovel (výrok 4 nálezu).

IV.

Primerané finančné zadost'učinenie

27. Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadost'učinenie. Pri rozhodovaní o primeranom finančnom zadost'učinení ústavný súd vychádza zo zásad

spravodlivosti, z ktorých vychádza aj ESLP, ktorý spravodlivé finančné zadost'učinenie podľa čl. 41 dohovoru priznáva so zreteľom na konkrétne okolnosti prípadu.

28. Zohľadňujúc konkrétne okolnosti posudzovanej veci, najmä celkovú dĺžku napadnutého konania až do jeho právoplatného skončenia, neefektívnu činnosť krajského súdu, ale aj rozhodujúci príspevok s'ťažovateľky k predĺženiu konania na súde 1. stupňa, dospel ústavný súd k záveru, že v danom prípade bude priznanie finančného zadost'učinenia v sume 3 000 eur primerané konkrétnym okolnostiam prípadu (bod 3 výroku tohto nálezu).

V.

Trovy konania

29. Úspešná s'ťažovateľka si uplatnila právo na náhradu trov konania.

30. Ústavný súd priznal s'ťažovateľke náhradu trov konania podľa § 11 ods. 3, § 13a ods. 1 písm. a) a c) vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“) v rozsahu tarifnej odmeny za dva úkony právnej služby v roku 2023 (prevzatie zastúpenia a podanie ústavnej s'ťažnosti) a režijného paušálu k nim podľa § 16 ods. 3 vyhlášky. Takto určená suma predstavuje celkom 438,38 eur (výrok 3 nálezu). Tretí uplatnený úkon právnej služby – vyjadrenie k vyjadreniu všeobecných súdov ústavný súd nepriznal, pretože toto podanie neprinieslo argumenty, ktoré by neboli obsiahnuté už v ústavnej s'ťažnosti, ale najmä nešlo o úkon právnej služby poskytnutý advokátkou, ale len vyjadrenie s'ťažovateľky preposlané advokátkou ústavnému súdu.

31. Priznanú náhradu trov konania je krajský súd povinný zaplatiť právnej zástupkyňi s'ťažovateľky do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu (§ 62 zákona o ústavnom súde v spojení s § 263 ods. 1 CSP).

32. Podľa čl. 133 ústavy toto rozhodnutie nadobúda právoplatnosť dňom jeho doručenia účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 9. augusta 2023

Ľuboš Szigeti
predseda senátu